

LUCIA
SASKOVÁ

ROZPOLTENÁ

autorka bestselleru *Zlatokopka*

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Zuzana Límová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Copyright © Lucia Sasková 2018
Cover Design © Juraj Šramko 2018
Cover Photo © Shutterstock
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2018

ISBN 978-80-220-2072-5

LAVÁ, PRAVÁ, LAVÁ, PRAVÁ. Dupot mojich chodidiel sa odrážal od betónového povrchu a robil priveľký hluk uprostred noci. Priveľký na to, aby som za sebou nezanechávala stopu. Nebežala som prvýkrát a bola som si istá, že ani naposledy.

Za sebou som vnímala rovnako rýchle kroky. Akoby mi ktosi dýchal priamo na krk. Nikomu som neublížila, nič som neukradla ani sa nijako nepodieľala na trestnej činnosti. Napriek tomu ma chcel ktosi zabiť. Bol mi neustále v päťach a ja som žila spôsobom, ktorý sa životom ani nedal nazvať. Túžila som sa prebudiť a zistiť, že to všetko bol iba sen. Ďalšia z nočných môt, na ktoré som si už začínala zvykať. Ale v tú noc sa mi nesnívalo!

V snoch som nevládala tak rýchlo utekať, jednoducho to nešlo. Ani mi prudko nebilo srdce a necítila som sucho v ústach od dychtivého lapania po vzduchu. Takže som vedela, že utekám naozaj. V duchu som rátala, koľko blokov som prebehla, a odhadovala, koľko ich ešte zvládnem. Na to, ako často behávam, by som mala mať podstatne lepšiu kondičku, napadlo mi. Napokon som zabočila za kontajner na rohu ulice. Našťastie ľudia nerešpektovali jeho kapacitu a nakopili okolo toľko harabúrd, že som sa ľahko ukryla medzi ne. Učúpila som sa za staré matrace a snažila sa prekonať kyslíkový dlh. Po chrbte mi stekali kvapky studeného potu. Načúvala som tichu a presviedčala samu seba, že som mu opäť unikla. No vzápätí som si uvedomila, že úte-

ky mi nemôžu vychádzať donekonečna. V dome oproti sa rozsvietilo a von vyšla žena v župane a s cigaretou v ruke. Neobzerala sa, kráčala ležérnym krokom priamo ku mne. Skrčila som sa ešte viac, nech ju nevystraším. Nemohla som dovoliť, aby ma prezradila. Stála tesne predou mnou, ani som nedýchala. Len som sa modlila, aby si ma nevšimla. Prehodila vrece s odpadkami ponad mňa a to s hrmotom dopadlo do smetiaka. Ona však ostala stáť a mne zastalo srdce.

Márne som naťahovala krk a snažila sa dovidieť, čo tak dlho robí. Vtom sa ma niečo dotklo. Niečo mokré a studené. Nepremyslene som vyskočila a rozbehla sa preč. Až keď som na smrť vystrašila ženu v župane, uvedomila som si, že to bol iba pes. Na ospravedlnovanie však nebol čas. Šlo mi o krk. Bezhlava som zamierila do štvrte, ktorú som nepoznala.

Neviem, ako dlho som bežala, keď som za chrchtom začula výkrik: „Stojte!“ Ani by mi nenapadlo poslúchnuť. Nohy ma pálili, no strach ma nútil nezastavovať. Obzrela som sa ponad plece a v plnej rýchlosti narazila do človeka, ktorý sa z ničoho nič vynoril z tmy. Jeho ruky sa ma pokúšali zovrieť, nedokázala som uniknúť. Kričala som. Tak silno a hystericky, až ma to samu prekvapilo.

Keď ku mne pristúpil ďalší statný chlap, aby pomohol svojmu kumpánovi, bola som si istá, že to bol môj posledný útek. Nechcela som zomrieť! Bojovala som zo všetkých síl.

„Hej, počúvate ma? Nechceme vám ublížiť!“ zatriasol mnou jeden z mužov. Viac než jeho slová som vnímala, ako mi zvierajú ruky za chrchtom. „Ak neprestanete vystrájať, budeme vám musieť nasadiť putá!“

Pozrela som mu do tváre. Putá? Naozaj povedal putá? zarazila som sa. Prestala som sa metať, a keď som si všimla, že obaja majú policajnú uniformu, rozplakala som sa od úľavy. Zrazu ma opustili sily a bezvládne som sa zosunula na zem.

„Ste v poriadku? Poviete nám konečne, čo sa stalo?“ kľakol si ku mne jeden z policajtov. „Potrebujete lekára?“ opýtal sa.

Mlčky som zakrútila hlavou. Uľavilo sa mi. Bola som v rukách polície a zabiť ma pred ich očami by bolo príliš trúfale.

„Užili ste nejaké drogy?“ pokračoval policajt podozrievavo.

„Nie!“ razantne som odmietla. „Nie, nie, nie,“ opakovala som dokola a pomedzi vzlyky sa snažila zhlboka nadýchnuť. „Nechajte ma tak, prosím.“

Obzerala som sa okolo seba a v tme hľadala čokoľvek podozrivé. Cítila som jeho blízkosť, jeho pohľad na svojom chrbte a uši ostražito zachytávajúce každé moje slovo. Nevedela som, čo robiť. Či sa vymaniť z rúk polície a bežať ďalej, alebo im povedať pravdu.

„Kam ste utekali?“ prerušil moje úvahy policajt, ktorému zamietavé odpovede zrejme nestačili.

„Nikam,“ odpovedala som a zrakom znovu skontrolovala okolie.

„Žena, ktorá nás zavolala, takmer skolabovala. Povedala, že ste na ňu zaútočili pri smetiakoch.“

„Nezaútočila! Zľakla som sa jej psa a spanikárila som.“

„Budete musieť ísť s nami na oddelenie. Spísať zápisnicu.“

„Neviem, či je to dobrý nápad,“ odvrkla som. Nechcela som strácať čas na policajnej stanici. Nemohla som vedieť, či si ma tam nepočká. Nepochybne ma spoza rohu nepretržite sleduje. V hlave sa mi ako v zrýchlenom filme odohrávali možnosti, z ktorých som sa snažila vybrať tú najbezpečnejšiu.

„To nebola otázka, ale oznam. Pôjdete s nami!“ V tvári policajta bolo vidieť, že už má čo-to za sebou a že môžem byť vďačná, kým so mnou zaobchádza v rukavičkách. Nedôverovala mu, no nemala som na výber. Nakoniec som dobrovoľne, bez pút a ďalších zbytočných scén nastúpila do policajného auta.

Obzrela som sa cez zadné okno. Bol tam a čakal. Jeho si-

luetu som videla jasne kúsok od miesta, kde som sa zrazila s policajtni. Po chrbte mi prebehli zimomriavky a môj tep sa opäť zrýchlil. Otočila som sa dopredu, zhlboka sa nadýchla a radšej sa už neobzerala.

Premýšľala som, či je policajné auto nepriestrelné a za akých okolností by bol môj vrah schopný naň vystreliť. Má zbraň alebo ma chce zniesť zo sveta holými rukami? uvažovala som. Vážim sotva päťdesiat kíl, nemal by so mnou veľa roboty.

O pár minút som sa ocitla na policajnej stanici. Poslušne som vošla do budovy s jedným policajtom pred očami a druhým za päťami. Žmúriac som sa snažila prispôbiť prechodu medzi tmou noci a ostrým umelým osvetlením dnu. Bolo už neskoro, všade vládlo ticho.

Niekdže uprostred prázdnej chodby otvoril jeden z policajtov kanceláriu, zažal v nej a ukázal na stoličku. Posadila som sa, prijala pohár vody a čakala, čo bude nasledovať. Bola som pokojná, pretože som sa cítila v bezpečí.

„Tak si to preberme ešte raz a pekne od začiatku. Kto vás sleduje a prečo? Skúste nám povedať všetko, čo vám napadne, čo ste videli alebo zažili,“ vyzval ma vyšetrovateľ.

Napila som sa studenej vody, nadýchla sa a začala rozprávať. Celú večnosť som odpovedala na milión otázok, teórií a konšpirácií, ktorými sa dvojica policajtov chcela dopátrať k niečomu konkrétnemu.

„Ako dlho to trvá? Kedy vás začal prenasledovať?“ pýtali sa stále dokola.

„Neviem.“ Odpoveď prekvapila aj mňa samu. Lovila som vo svojej šialenej pamäti a pokúšala sa spomenúť. Nebolo to jednoduché. „Naozaj nechápem, ako je to možné,“ krútila som zmätene hlavou. „Nemám potuchy, kedy sa to začalo. Predsa len, človek sa ustavične neobzerá cez plece.“

Policajt prikývol. Súhlasí so mnou, a to je dobré znamenie, pomyslela som si. No prúd otázok pokračoval.

„Dobre, skúsme sa na to pozrieť z iného uhla. Kedy ste si prvýkrát všimli niečo podozrivé?“ nevzdával sa. Ja áno.

„Neviem,“ priznala som. Nebola to týždňová ani dvojtýždňová záležitosť. Zabijak ma prenasledoval už dlho, neustále som ho mala za chrbtom. Bolo len otázkou času, kedy ma dobehne a odstráni z povrchu zemskeho.

„Netuším, či náznaky, ktoré som spozorovala, niečo znamenali. Často sa mi zdalo, že ma niekto sleduje cestou domov. Ale neriešila som to. Čo by ste mi povedali, keby som prišla s teóriou, že ma niekto prenasleduje? Možno by ste zhovievavo prikývli, ale hneď po mojom odchode si zaťukali na čelo. Nemala som ani najmenšiu chuť ťahať do toho políciu. Veď som ani nevedela, či je to pravda, alebo mám len bujnú fantáziu.“ Obaja mlčky prikyvovali.

„Mali ste to bezodkladne nahlásiť,“ ozvala sa ich vyšetrovateľská podstata.

„Áno, mala, ale neurobila som to.“

„Takže ako dlho to už trvá?“

„Mesiac,“ odpovedala som neochotne a nepravdivo. „Nemôžem to však povedať so stopercentnou istotou.“ Policajt si zapísal niekoľko poznámok.

„Sleduje vás žena alebo muž?“ Jednoduchá otázka ma zastihla nepripravenú.

„Muž,“ odpovedala som s márnou snahou znieť vierohodne.

„Ste si istá?“

„Nie, ale prečo by to robila žena?“ zapochybovala som.

„Čudovali by ste sa, čoho všetkého sú ženy schopné. A často bezdôvodne.“

„Napriek tomu si myslím, že je to muž,“ povedala som už rozhodnejšie

„Motív?“

„Myslíte, prečo ma chce zabiť?“ Hanbila som sa za svoje hlúpe otázky. Moje ústa boli rýchlejšie ako myseľ.

„Áno. Prečo si myslíte, že si vybral práve vás?“

„Tak to naozaj neviem.“

„Máte nepriateľov? Negatívne vzťahy alebo nevydarené priateľstvá? Motívom môže byť hocičo.“

Nevedela som. Mykala som bezradne plecami a liezla tým na nervy sebe aj oproti sediacim policajtom. Položili mi ešte niekoľko otázok, no z mojich odpovedí neboli o nič múdrejší. Netušila som, kto ma prenasleduje, prečo ma naháňa ani čo chce. Postupne sme všetci traja pochopili, že rozhovorom strácame čas. Bez dôkazov mi nemohli ani pomáhať, ani ma chrániť.

Napokon ma pustili. Čo iné im ostávalo?

Napriek tomu, že som si niekoľkokrát vravela, že nebudem vyhadzovať peniaze na zbytočnosti, od policajnej stanice som si vzala taxík. Odvoz policajnou hliadkou som zdvorilo odmietla. Vždy som sa snažila byť nenápadná a nenápadných ľudí domov policajné autá nevozila.

Nechcela som na seba zbytočne pútať pozornosť. Byť neviditeľnou sa mi celkom darilo. Priateľov som dávno nemala. Susedia ma prehliadali a považovali za čudáčku skúpu na slovo. Nové známosti som nehľadala. Vo svojej situácii som si ich nemohla dovoliť.

Uznávam, môj život nebol práve radostný. Ale človek si zvykne na všetko.

Do svojho malého prenajatého bytu na konci mesta som sa vrátila, keď už bola hlboká noc. Vyzula som sa v tmavej chodbe a ďalej pokračovala popamäti. Zatiahla som žalúzie aj hrubé tmavomodré závesy, ubezpečila sa, že je dokonale utesnená každá, i tá najmenšia škára, a zažala malú lampu vedľa posteľe.

Bola som na smrť unavená a hladná. Zjedla som pár keksov rovno zo škatule a zaliala ich niekoľkými hltmi studeného mlieka z chladničky. Ostala mi po ňom taká zima, že som si nevládala ani umyť zuby. Vykašľala som sa na hygienu, zhasla svetlo a zaspala hlbokým spánkom.

„NADNES MÁM DOSŤ,“ pokúsila som sa prerušiť hlasnú hudbu. Ostatní sa ešte dobre bavili. Boli takmer tri hodiny ráno. Vypila som viac drinkov, ako som plánovala, a na správu od mamy, či prídem domov, som odpovedala, nech nestresuje a ide si pokojne ľahnúť.

„Čo?“ zakričala mi do ucha nová kamarátka. Jej meno som si ani nestihla zapamätať, pretože nás predstavili len v ten večer. Bola jedným z tých ľudí, ktorých ste našli v bare, keď bolo treba, hovorili vám, čo ste chceli počuť, a hrdili sa veľkým počtom priateľov, aj keď to boli iba známi.

„Nič, nič, len, že idem,“ ukázala som smerom k východu.

„Už? Pôjdem ťa odprevadiť?“ opýtala sa zo slušnosti, veď to predsa priatelia robia. Bolo však jasné, že neodíde, skôr než podnik oznámi záverečnú.

„Nie, načo? Vezmem si taxík.“

Prehodila som si kabelku cez plece, rozlúčila sa a vyšla čo najrýchlejšie na čerstvý vzduch. Žiadne taxi som vonku ne našla. Neostávalo mi iné než vyzuť lodičky a vymeniť ich za tenisky vylovené z tašky. V nohách som pocítila obrovskú úľavu. Až takú, že som sa rozhodla prejsť teplou májovou nocou. Rozdýchať alkoholové opojenie a prevetrať si hlavu bolo to najrozumnejšie, čo som mohla spraviť.

Po niekoľkých krokoch po rušnej ulici plnej barov som si uvedomila, že jedno z áut, ktoré okolo väčšinou len prefrčali, ide pomaly popri mne. Na flirtovanie som bola unavená, a tak som kráčala pokojne ďalej, možno trochu vzpriamenejšia ako zvyčajne. Nepohla som ani brvou, hľadela rovno pred seba. Celé divadielko netrvalo dlho.

„Ahoj,“ zaznelo zo stiahnutého okienka. Odlepila som zrak od chodníka a uvidela chalana vo svojom veku. Nič extra, nič originálne, nič, čo by mi v tej chvíli stálo za zmenu plánov.

„Nechceš zviezť?“ Jasné, zviesť alebo zviezť, otrepaná fráza, ktorú som už toľkokrát počula.

„Nie!“

„Okej, tak inokedy?“

„Chceš sex alebo ma zavolať na kávu?“ opýtala som sa priamo.

„Asi by som začal tou kávu,“ usmial sa. S úsmevom bol o niečo sympatickejší.

„Zlá odpoveď,“ odbila som ho a pokračovala v ceste. Ostal rovnako zaskočený ako väčšina hrdinov, ktorí očakávajú drahoty predtým, ako s nimi žena vlezie do postele. Káva, večera, víno, rečičky, bezhraničné a hlavne zbytočné oblbovanie. Načo? Láska z toho aj tak nebude.

Našťastie sa rýchlo spamätal.

Tmavé parkovisko nebolo ďaleko. Nepotrebovala som vedieť jeho meno ani nič iné. Ako veľakrát predtým som si len na poslednú chvíľu spestrila večer. Škoda, že chlapec bol rovnaký ako prvý dojem, ktorý zanechal. Nič originálne, nič extra, obyčajný priemer, pri ktorom zvažujete, či sa vôbec oplatí hrať orgazmus. Rýchlo som sa obliekla a vystúpila.

„Vďaka za odvoz.“

„Nedáš mi svoje číslo?“

„Aj tak mi nezavolaš,“ skonštatovala som. Neuveriteľné, ešte aj po rýchlovke na zadnom sedadle sa potreboval hrať na džentlmena.

„Prečo myslíš?“ oponoval.

„Nevieš moje meno, nepotrebuješ ani číslo. Ahoj!“

Aby nemal možnosť ďalších argumentov, zabuchla som dvere na aute a vybrala sa domov. Nežijeme predsa v časoch, keď si musíme po jednorazovom sexe silou-mocou čičať svedomie. Žijeme v sebekej dobe, kde každý pozerá len na seba a svoj profit. Nejde o lásku, ide o sex! Všetko je iba o sexe. Kto ešte verí v niečo iné, klame sám seba.

Vzhľadom na skorú rannú hodinu som otvorila vchodové dvere takmer nečujne. Nechcela som zobudiť našich. Bola

som už dávno dospelá, nemali dôvod na obavy. Aj keď rodičia si vždy nejaký nájdú.

Zložila som si veci v izbe, vzala zo skrine osušku a zamierila do kúpeľne. Chvíľu som váhala, či nepôjdem radšej rovno do postele, ale bola som príliš spotená a páchla cigaretami aj sexom.

„Kde si bola?“ Mama sa zjavila v tmavej chodbe ako príznak a v priebehu pár sekúnd sa vynoril aj otec.

„Vonku. Prečo nespíte?“ Veľavýznamne sa na seba pozreli a ja som dúfala, že nezačnú kázeň o tom, prečo som prišla až ráno.

„Vonku?!“ zdvihol otec prísne hlas. Držal stranu mame, aj keď som si bola istá, že on ma s očami nalepenými na hodinkách určite nečakal. Chcel sa len vyhnúť hádke kvôli mojej výchove, po ktorej zvyčajne nasledovalo niekoľko dní až týždňov tichej domácnosti.

„Budeme sa musieť porozprávať,“ oznámila mama.

„Mami, prosím ťa,“ vzdychla som zúfalo. „Môžeme sa rozprávať, koľko chceš, ale nie teraz. Som fakt unavená a teším sa do postele. Ráno, dobre?“

„To si vpravda aj naposledy a neprišla si...“ Chcela pokračovať, ale otec jej skočil do reči:

„Dobre. Táto debata bude aj tak nadlhšie. Takže sľúb, že si na nás nájdeš čas. A že nabudúce zdvihneš telefón, keď budeme volať!“

„Božemôj, nepreháňajte,“ zastavila som ich. „Idem do sprchy, okej? Zajtra si môžeme dať spoločný obed alebo večeru, ale dnes už naozaj nemám energiu. Dobrú noc!“

Netvárili sa, že by mala naša debata tak skoro skončiť, ale na pokračovanie rozhovoru som im nedala šancu. Zavrela som za sebou kúpeľňové dvere a rýchlo zamkla. Chvíľu som ešte načúvala, či nezačnú protestovať, ale zaregistrovala som len zaklapnutie dverí na rodičovskej spálni.

Horúce kvapky stekajúce po mojom tele zmývali výčitky z priemerného konca večera. Naozaj by som sa mala naučiť

hovoríť nie, nadávala som si. No chcela som dať šancu každému. Človek predsa nikdy nevie, ktorý bude ten pravý.

Nech si hovorí, kto chce, čo chce, názory druhých mi boli ukradnuté. Žila som svoj život tak, ako mi vyhovovalo, nie tak, aby sa páčil ostatným. Uznávam, niekedy som to prehnela. Chyby som si však nepripúšťala. Nepremýšľala som nad sebou ani nad svojím správaním. Premýšľanie totiž bolelo.

Pred spaním som si neodpustila cigaretu na balkóne.

„Si v pohode?“ ozvalo sa za mojím chrbtom. Ani môj starší brat Max nespál. On jediný ma bral takú, aká som. Nemali sme vždy len dobré vzťahy, existovala medzi nami súrodeňská rivalita, z ktorej rodičom vstávali vlasy dupkom. No dospeli sme. Nie dobrovoľne ani ochotne, ale stalo sa.

„Jasné, že som,“ odvrkla som. „A vy traja ste v poriadku?“ V poslednom čase boli členovia mojej rodiny prehnane starostliví. Pozrela som na Maxa. Myslel to vážne, bez štipky irónie alebo podpichovania.

„Už nie som malé decko.“ Do vzduchu som vyfúkla dym na znak toho, že dospelejšia už nemôžem byť.

„Nikto nevraví, že si malá. Čo tvoja pamäť?“ Na ráno po prebdenej noci si vybral nanajvýš nevhodnú tému.

„Zajtra zvolám tlačovú konferenciu a budem sa venovať vašim otázkam,“ zavtipkovala som a cigaretu v polovici zahasila do popolníka.

Bez toho, aby mal priestor namietat, som sa vrátila do bytu, umyla si zuby a uložila sa do postele. Nerada som hovorila o svojej pamäti. Všetkých okolo seba som presviedčala, že zabúdam iba výnimočne.

Prvé výpadky som mala asi v pätnástich. Nepamätala som si drobnosti, kratšie časové úseky, čo sme brali v škole, kde som bola, nevnímala som, ako rýchlo beží čas. Neuvedomovala som si to.

Niektorí ma preto pokladali za klamárku, ktorá si hľadá

absurdné výhovorky, aby nemusela prevziať zodpovednosť za svoje sľuby alebo sa naučiť na písomku. Nikomu by ani vo sne nenapadlo, že problém môže byť inde. Došlo im to, až keď som sa prvý raz nevrátila v noci domov a rodičom prisahala, že si nepamätám, kde som bola.

Bola som presvedčená, že je popoludnie a idem zo školy. Bolo však ráno. Prišla som síce rovnakou trasou, ale bohvie odkiaľ. Pri pohľade na zúfalú mamu som si nebola istá, či dostanem zopár faciiek, alebo objatie za to, že som živá a zdravá. Nevedela som, čo sa deje.

Mama, otec aj Max sedeli v obývačke a krížovo ma vypočúvali ako vyšetrovatelia v kriminálnych seriáloch. Nechá-pala som, prečo tá hystéria, vrátila som sa predsa zo školy! Netušila som, prečo nemám tašku ani kde som si ju mohla zabudnúť. Keď mi Max na mobile ukázal dátum a čas, považovala som to za nevydarený kanadský žartík.

Otcovi praskli nervy, mama ma označila za klamáрку a nezabudla podotknúť, aká je zo mňa sklamaná. Vraj verila, že som iná a že ma dobre vychovala. Nechýbali slzy, krik ani vyhrážky.

Bola som stále zmätenejšia a vystrašenejšia. Na výčitky som po niekoľkých hodinách reagovala už len tichom. Snažila som sa im všetko vysvetliť, ale zbytočne. Poznala som svojich rodičov. Ich dôveru som stratila vo chvíli, keď som mame potvrdila, že verzia o strate pamäti je moje posledné slovo.

Nasledoval test na drogy, ktorý vyšiel negatívne, a tak ho dal otec urobiť ešte raz v inej nemocnici. Vždy hľadal hmatateľné príčiny a bol presvedčený, že iné vysvetlenie ako myseľ zatmenená pod vplyvom omamných látok neexistuje. Mame by stačili akékoľvek dôkazy, nemala rada záhady.

A človek, od ktorého som podporu čakala najmenej, sa ako jediný dokázal na problémy pozrieť s chladnou hlavou. Max ma naozaj počúval.

Niekedy v tomto období sa medzi nami prelomili puber-

tálne ľady a my sme spadli do dospelosti. Aj keď bol môj brat o tri roky starší a z nás dvoch ten zodpovednejší aj inteligentnejší, stál vždy pri mne.

ZASPALA SOM, AKOBY MA DO VODY HODILI. Keď ma prebudilo zvonenie telefónu položeného vedľa postele, premkli ma výčitky svedomia.

Hlboký spánok bol nebezpečný. Snažila som sa fungovať tak, aby som spala len ľahko, schopná reagovať na čokoľvek podozrivé. Počas dňa som sa príliš neunavovala, aby som mohla byť v noci v strehu.

Môj spánok bol možno menej kvalitný, ale nič mi počas neho neušlo. Noc predtým však dostali moje telo aj hlava zabrať a ja som spala ako zabitá.

„Haló?“ Ešte v polospánku som prijala hovor.

„Zabijem ťa!“ zašepkal muž na opačnom konci linky. Pomaly a dôrazne. Prebrala som sa rýchlosťou blesku.

„Raz sa mi to podarí, zbytočne utekáš. Nájdem ťa vždy a všade. Aj v tej diere, kde bývaš. Možno by som mohol otvoriť tvoje dvere.“ Rozsvietila som a očami skontrolovala vchod. Bola som si istá, že som zamkla. Na dverách som si dávala mimoriadne záležať.

„Svietiš,“ ozvalo sa opäť zo slúchadla. Srdce sa mi rozbúchalo, roztrasenými rukami som hovor ukončila až na niekoľký pokus. Všade vládlo nepríjemné ticho a môj sluch pracoval na dvesto percent.

Vie, kde bývam. A je niekde tu! došlo mi. Pozrela som na dokonale zastreté okná. Nebolo možné, aby cez také hrubé závesy presvitalo svetlo. Zhasla som. V tme sú vraj zmysly oveľa citlivejšie. Zjednodušene povedané, čo neuvidím, to by som mala počuť. Po špičkách som prešla ku kuchynskej linke a nahmatala v prvej zásuvke nôž. Nie až taký veľký, ako by som v tej chvíli potrebovala, ale špicatý a ostrý, na obranu by mohol stačiť.

Opatrne som prešla k vchodovým dverám. Bojovala som so strachom vyzrieť na chodbu paneláka. Cez priezor v dverách prechádzal úzky prúžok svetla, to nebolo dobré znamenie. Chvíľu som ešte váhala, kým svetlo nezmizlo, a vôkol mňa nenastala čierno-čierna tma. A ticho. Hrobové ticho noci vhodné na ničím nerušený spánok.

Trochu mi odľahlo. K priezoru som pritisla oko len pre kontrolu. Bola v ňom naozaj tma. Zrazu sa premenila na oko. Oko hľadiace na to moje! Krvavé a žlté, ktoré od mojej tváre delilo len niekoľko centimetrov dreva a plast priezoru.

„Zabijem ťa!“ zreval a niekoľkokrát tresol päťou do dverí. Od hrôzy som zakvília. Môj výkrik znel, akoby patrila niekomu inému. Kiežby! Kiežby bola celá situácia len kriminálnou zápletkou filmu. Netuším, ako je možné, že mi po takom šoku neskolabovalo srdce. Musím sa odtiaľto dostať! uvedomila som si. A už nikdy si nesmiem prenajať byt až na štvrtom poschodí.

Predsa len som zažala svetlo a začala hádzať to najnutnejšie do malej tašky. V obchode som ju starostlivo vyberala spomedzi rôznych kufrov a kufríkov. Musela byť ľahká, mať veľa miesta, zopár tajných priehradiek na dôležité veci a najmä veľký pás cez rameno. S kufrom v ruke alebo na kolieskach by sa mi utekalo ťažko.

Kefka, pasta, šampón, sprchový gél, dezodorant. Kôpka oblečenia. Závesy. Hodila som na seba džínsy, tričko, tenisky, ktoré by v taške zaberali najviac miesta, mikinu, bundu. Na tomto mieste som už bola pridlhá. Asi preto, že sa mi tu páčilo. Bol to najnenápadnejší byt, aký som kedy videla. Nehovoriac o okolí plnom fajň ľudí, ktorí ma mali na háku, a tým moju neviditeľnosť naplno podporovali.

Roztrasenými rukami som vyťukala 158.

„Polícia, ako vám môžem pomôcť?“ ozvalo sa zakrátko.

„Dobrý večer, nehnevajte sa, že volám neskoro, ale už sa pri tom bordeli nedá spať. Nejaké mladé šfandy si dole ro-

bia večierok a sú stále hlučnejšie. Nemohli by ste tam niekoho poslať? Mňa ignorujú, viete, starého človeka už nikto nerešpektuje.“

„Aká je vaša adresa?“ vzdychol policajt na opačnom konci linky, ktorého ďalší prípad rušenia nočného pokoja zjavne sklamal. Nadiktovala som ulicu, poschodie, číslo svojho bytu, a keď mi policajná hliadka zaklopala na dvere, okamžite som otvorila.

„Stalo sa niečo?“ hrala som nechápavú.

„Nahlásili nám rušenie nočného pokoja,“ oznámil sucho jeden z policajtov.

„Tu?“ zdvihla som obočie. „Vyzerám, že by som niečo oslavovala? Akurát utekám na autobus, aby som stihla ranú zmenu. Možno o poschodie vyššie, tam bol večer frmol. Chcete ísť dnu? Pokojne si to overte.“ Otvorila som dvere bytu dokorán, a to im to stačilo.

„Nepočula som nič nezvyčajné a ako sa zdá, v celom dome je pokoj,“ presviedčala som ich.

Chvíľu ešte načúvali, no napokon uverili, že do ich príchodu sa večierok skončil. Pripomenula som im, že sa naozaj ponáhľam do práce a meškám. Zľutovali sa nad mnou a ponúkli mi odvoz.

Keď zistíte, že ste v škole spravili skúšku, že ste v práci nepokazili projekt, že ste na rande predsa len prišli včas, spadne vám kameň zo srdca a hneď máte krajší deň. Keď zvíťazíte nad psychopatom, ktorého jediným cieľom je zlikvidovať vás, cítite sa ako bohyňa. Zase som si predĺžila život!

„Ďakujem veľmi pekne!“ zamávala som policajtom a s víťazoslávnym úsmevom vykročila po autobusovej stanici. Obzrela som sa pre istotu dokola a kontrolovala tváre ľudí náhliacich sa všetkými smermi. Netušila som, kto je ten, čo ma prenasleduje, ale bola som si istá, že by som ho spoznala.

Niekedy som si predstavovala, ako vyzerá. Muž, asi päťdesiatročný, dlhšie mastné čierne vlasy, čierna kožená bunda a hnilé zuby? hádala som. Moja predstava pravdepo-

dobne pochádzala z niektorého z akčných filmov, ktoré som kedysi videla. Neskôr som už televízor nezapínala. Pre istotu.

Niekoľkokrát som sa prešla po stanici hore-dolu. Skontrolovala som miesto, kde ma vysadilo policajné auto, a pozrela si tabuľu s odchodmi autobusov. Kúpila som si lístok a viezla sa do neznáma. Keď som sa dostala na konečnú, nastúpila som na iný spoj a vrátila sa na stanicu. V autobuse som strávila asi osem hodín.

Neprekážalo mi to. Dokonca mi to ani nepripadalo čudné. Čakal ma nový začiatok. Potrebovala som niekde bývať. Pripojila som sa na internet a hľadala prácu. Keďže som nemala na výber, musela som vziať čokoľvek. Znamenalo to, že môžem ísť umývať záchody, v tom lepšom prípade sa postaviť niekam za pás. Uložila som si niekoľko telefonických kontaktov.

Pošťastilo sa mi. Kým som vystúpila, mala som dohodnutú nepriechodnú izbu za bezkonkurenčnú cenu, v byte so študentmi vysokej školy, v okrajovej časti mesta. Izba bola údajne malá, preto hľadali len jedného, čo mi vyhovovalo. Boli jediní, ktorí odo mňa nepotrebovali žiadne údaje ani nechceli podpisovať zmluvu. Nájomné bolo prijateľné, platilo sa vopred. Ak nezaplatím, letím. Jednoduché pravidlá ako stvorené pre mňa. Mala som však primálo peňazí na prvú splátku.

Pre podobné prípady som mávala odloženú rezervu, ale pár dní predtým som vyplatila nájomné za pôvodný byt. Určite ostane mesiac prázdny, kým majiteľ zistí, že som zmizla bez stopy.

Zašla som hneď do prvej záložne pri stanici a nechala v nej svoj mobil. Dúfala som, že všetko pôjde hladko a z prvej výplaty si ho vyzdvihnem.

V novom byte som zaplatila na mesiac dopredu a zložila si tých pár vecí, čo mi ostali. Moja izba vyzerala ako špajza.

Posteľ, malé okno s výhľadom na holú stenu vedľajšieho paneláka, skrinka s vŕzgajúcimi dvierkami a špinavým zrkadlom nalepeným z vnútornej strany. V miestnosti sa dlho nevetralo, vzduch bol zatuchnutý a páchol.

Otvorila som okno dokorán a zhlboka sa nadýchla. Takmer som zabudla, ako oslobodzujúco pôsobí čerstvý vzduch. Chvíľu som len tak stála a premýšľala, aké výhody má okno smerujúce do múru. Keď nikoho nevidím ja, zákonite nikto nevidí mňa, uisťovala som sa.

Napriek tomu som bola rada, že som si stihla vziať závesy. Vybala som ich ako prvé a zavesila namiesto roztrhanej zožltnutej záclony, ktorá putovala rovno do koša. Závesy boli mojou povinnou výbavou pri každom novom začiatku. Nikdy som nevedela, čo ma čaká ani ako dlho sa na novom mieste zdržím. Nikdy som nevedela, dokedy potrvá, kým sa mi smola nenalepí na päty a môj život bude zase v ohrození.

Deň, keď som sa presťahovala na perifériu, som zhodnotila ako úspešný. Sedela som vo vyvetranej izbe, so závesmi zatiahnutými dokonale, bez najmenej medzierky, s tenis-kami poruke, z tašky vyložené len najnutnejšie veci.

Dopriala som si dlhú sprchu, pretože som konečne mohla. Mala som vzácny pocit slobody, až som sa bála užiť si ho, lebo som vedela, že nepotrvá večne. Obliekla som si tenké tepláky a tričko. Nespávala som v pyžame, dôvody nemusím vysvetľovať.

Posadila som sa na posteľ a nemala čo robiť. Mobil bol v záložni a telka v spoločnej obývačke, kam som nemienila chodiť. Nebolo ešte neskoro, bola som však unavená na smrť. Vypla som zaprášenú lampičku a izbu zahalila tma.

Konečne som sa mohla poľutovať a poplakať si pri pomyslení, aká som z neustáleho strachu unavená a nešťastná. Hľadala som útočisko a bezpečie, ale nenachádzala ho. Potrebovala som peniaze, no pri svojom spôsobe života som si slušnú prácu dlho neudržala. Rozhodla som sa, že

hneď ráno zídem do pracovnej agentúry, ktorá mi dá robotu okamžite.

Chvíľu trvalo, kým som sa upokojila a podarilo sa mi zaspať. Uprostred noci som sa strhla na buchnutie vchodových dverí a tlmené hlasy v kuchyni, s ktorou miniatúrna izba susedila. Popod prah sa ku mne predieralo svetlo. Nerozoznala som jednotlivé slová, ale bola som v strehu, až kým nezhasli a v byte nenastalo ticho.

Zavrela som oči a snažila sa znovu zaspať. Nočné bdenie mi nerobilo dobre. Bývala som vystrašená a zmätená, často som zaspala len pri zasvietenej lampe.

Ráno som sa prebudila skoro. O to viac času som mala na prípravu. Pri pohovore v pracovnej agentúre nie je prvý dojem až taký dôležitý, stačí byť za sivú myš ochotnú pracovať. Nechcela som však pôsobiť ako narkomanka, alkoholička ani chudera, ktorá sa o seba nevie postarať.

Potrebovala som splynúť s davom, bez akýchkoľvek odlišností od ostatných. S bledou pleťou a výraznými kruhmi pod očami som vyzerala otrasne, ale aspoň zapadnem.

Prijímací ceremoniál do práce som poznala naspamäť. Žena, ktorá sa ma ujala, bola milá. Hlboko v očiach skrývala ľútosť, do akého pracovného tábora ma posielala. Na druhej strane som znamenala bonus k jej výplате, preto sa usmievala.

Pracovnú zmluvu som podpísala bez prečítania, rovnako súhlas so všetkým možným aj nemožným. Ak som chcela pracovať, nič iné mi neostávalo. Vzala som prvú pozíciu, na ktorú ma poslali.

Ešte v ten večer som nastúpila na nočnú zmenu. Niežeby som sršala energiou, ale to bolo vedľajšie. Na najbližšej zastávke som nasadla do firemného autobusu, zväzajúceho ľudí z celého mesta.

Niekoľko tvárí si ma so záujmom prezrelo, väčšina však len hľadela do mobilov alebo do tmy za oknami. Posadila

som sa na najbližšie voľné sedadlo a mlčky pozerala pred seba. Až na pár výnimiek to robili všetci. Užívali si niekoľko minút pokoja potom, ako sa po celom dni na nohách doma rozlúčili s deťmi, a predtým, než sa na osem hodín postavili na svoje miesto vo fabrike. Smerovali do práce, ktorú neznášali. Ani oni nemali možnosť voľby.

Autobus zastal, vystúpili sme. Noví napravo, ostatní pokračovali rovno. Cítila som sa ako na selekcii pri vstupe do koncentračného tábora. Všade naokolo vysoké oplotenie, brána na špeciálne karty, nikto nevníkne ani neodíde bez toho, aby nezaznamenali presný čas jeho pohybu. Dostala som pracovnú obuv o dobré tri čísla väčšiu, ako nosím, a tričko, v ktorom som sa strácala. Topánky mi po pár krokoch urobili otlaky. Nevadí, môže byť aj horšie, utešovala som sa.

Postavili ma za obrovský pracovný stôl a priniesli naň niekoľko škatúl plných súčiastok. Netušila som, na čo slúžia, a ani ma to nezaujímalo. Mojou úlohou bolo vysypať všetko na stôl, skontrolovať neporušené obaly, nalepiť na presne určené miesto čiarový kód a naukladať všetko naspäť do škatule podľa predpísanej šablóny. Nič zložité.

Za každú osemhodinovú zmenu sme museli splniť predpísanú normu, opakované nesplnenia znamenali výpoveď. Opakované prekročenie normy neznamenal nič, len výsostné právo pracovať ďalej.

Zo začiatku mi šlo lepenie od ruky. Po polnoci som začala byť unavená. Viečka sa mi samovoľne zatvárali a moja práca sa výrazne spomalila. O druhej ráno som dostala polhodinovú prestávku. Manažérka mi v rýchlosti vysvetlila, čo môžem robiť, a tak som spolu s ďalšími pracovníkmi v rovnakom oblečení a s rovnakou únavou v tvári odišla do šatne.

V automate som si kúpila čokoládovú tyčinku a plechovku energetického nápoja. Vyšla som na malý dvor, ktorý slúžil na fajčenie, a zhlboka som sa nadýchla studeného